

sierer de boligsociale aktiviteter, således at de statslige tilskud aftrappes over perioden 1994-97 og initiativerne fra 1997 overgår til fuld kommunal finansiering.

Socialministeriet har endvidere oplyst, at ansøgning om tilskud til boligsociale aktiviteter er udarbejdet af kommune og boligselskab i fællesskab og indsendt af kommunen, der er bevillingshaver. I bevillingsbrevene til kommunerne angives, med hvilket beløb det forudsættes at den enkelte kommune mindst skal medfinansiere aktiviteterne for hver bevillingsperiode. Det er et vilkår for bevillingen, at Socialministeriet årligt modtager et revisorpåtegnet særskilt regnskab, der bl.a. skal specificere de udgifter, der er afholdt af bevillingen. Det er ligeledes i bevillingsbrevene anført, at det er en forudsætning for bevillingen, at kommunerne og boligselskaberne sammen indgår i det kommende arbejde, evt. sammen med andre lokale parter, vedrørende disse aktiviteter.

Socialministeriet har endvidere anført, at det på denne baggrund således ikke er forudsat i de økonomiske fordelingsmæssige retningslinjer for Byudvalgets initiativer, at bidrag fra boligselskaber eller andre lokale parter til den kommunale medfinansiering af udgifter til aktiviteter, der er indeholdt i ansøgningerne til Socialministeriet, og som kommunen modtager statslige tilskud til, stilles som et krav.

Socialministeriet har desuden anført, at man intet har at bemærke til evt. lokale frivillige aftaler om fælles finansiering af boligsociale aktiviteter.

Socialministeriet har afslutningsvis tilføjet, at det ikke er Socialministeriets opfattelse, at spørgsmålet om medfinansiering fra boligselskaber eller andre lokale parter generelt er et problem i de kommuner, der har fået tilskud til boligsociale aktiviteter.

Indenrigsministeriet kan henholde sig til det, der er anført i Socialministeriets besvarelse af spørgsmål nr. S 370.

Det tilføjes, at der – med henblik på løbende fra centralt hold at kunne vurdere effekten af Byudvalgets initiativer og på baggrund heraf vurdere behovet for nye initiativer – er nedsat en generel følgegruppe. Følgegruppen har karakter af en stedfortrædergruppe under ledelse af Indenrigsministeriets departementschef. Følgegruppen består herudover af Boligministeriets og Socialministeriets departementschefer samt administrerende direktør for Kommunernes Landsforening Peter Gorm Hansen og di-

rektør i Boligselskabernes Landsforening Gert Nielsen.

Spm. nr. S 401

Til justitsministeren (7/12 94) af:

Jan Kópke Christensen (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at der ikke kan ske en ekspropriering af Schackenberg Slots jord til naturgaslager, hvis prins Joachim afviser at acceptere dette, eventuelt sammen med prins Joachims mor, dronning Margrethe?«

Begrundelse

Efter spørgerens opfattelse vil der ikke kunne ske en ekspropriering af jorden, der hører til Schackenberg Slot, hvis prins Joachim og dronning Margrethe ikke vil acceptere dette. Dette skal ses i forhold til kongeloven af 1665.

Svar (21/12 94)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Art. 25 i kongeloven af 14. november 1665 har følgende ordlyd:

»De [prinserne og prinsesserne af blodet] skulle og for ingen underdommere svare, men deres første og sidste dommer skal være kongen, eller hvem han særdeles dertil forordner.«

Bestemmelsen er opretholdt ved epilogen til grundloven af 5. juni 1849 og antages således fortsat at være i kraft, jf. herved Poul Andersen, Dansk Statsforfatningsret I (1944), side 16.

Kongelovens art. 25 indebærer efter sin ordlyd, at prinserne og prinsesserne af blodet ikke umiddelbart er omfattet af domstolenes kompetence. Til forskel fra grundlovens § 13, der vedrører regentens ansvarsforhold, indebærer art. 25 derimod ikke en generel ansvarsfrihed for prinserne og prinsesserne, men blot en særjurisdiktion for regenten eller for den, som regenten bemyndiger dertil.

Det antages i den forfatningsretlige litteratur, at den immunitet, som prinserne og prinsesserne efter bestemmelsen nyder i forhold til andre end regenten, i det væsentlige har samme rækkevidde som regentens ansvarsfrihed efter grundlovens § 13, jf. Alf Ross, Dansk Statsforfatningsret (3. udg. ved Ole Espersen, 1980), side 579, og Poul Andersen, a.st., side 357.